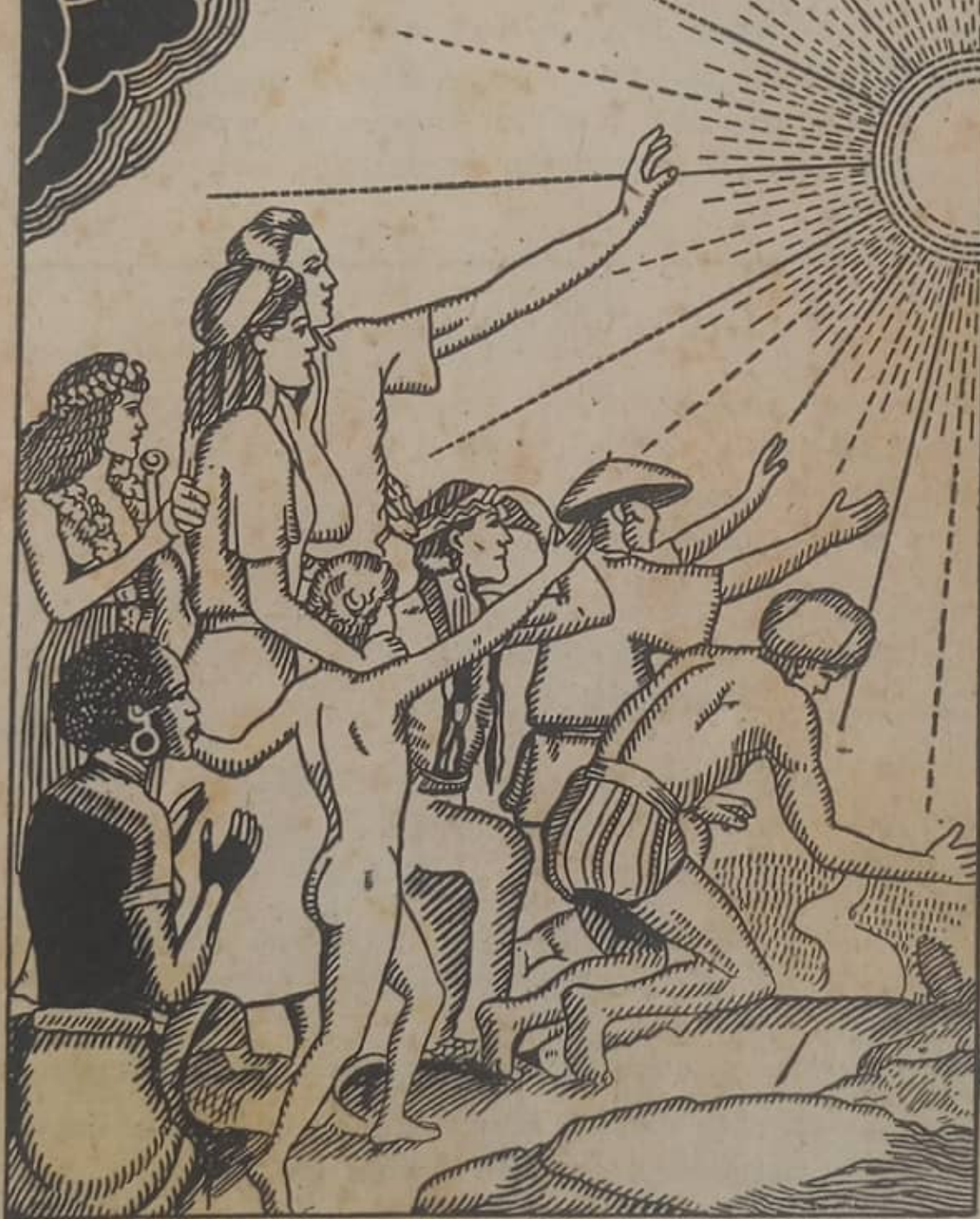

Scopul lui Dumnezeu

Numai puțini oameni posedă credința și recunosc fapta minunată, că neamul omenesc viitor, va fi compus numai din oameni de bine, și vor fi guvernați și conduși de „Domnitorul din Betleem” — nu de copilul Isus, ci de acel Isus care a fost pus în moarte, pe când era în carne, și înviat în spirit, Domnul Isus Christos, căruia I s'a dat toată puterea și care este prezent.

Toți oamenii de bine trebuie să învețe acest important adevăr, căci darul vieții și sănătății perfecte, sub condiția recunoașterii lui Isus Christos, așezat ca Domnitor ideal, îi va împărtăși cu viață în perfectă sănătate.

C U P R I N S U L :

Domnitorul din Betleem	3
Guvernul Ideal	17
Vieață și sănătate perfectă	25
Intrebări și Răspunsuri	27

Autor : J. F. RUTHERFORD

Președintele societății :

Watch Tower Bible and Tract Society
124 Columbia Heights
Brooklyn, N. Y., U. S. A.

„GOD'S PURPOSE”. Rumanian

Made in Rumania

1945

Editura : Societatea de Biblie și Tractate „M. D. I.” S. A. de Editură
București 3, — Aleea Tonolla No. 19

SCOPUL LUI DUMNEZEU

Domnitorul din Betleem

Iehova a făcut să se numească, cu șapte sute de ani înainte, printr'unul din profeții Săi, locul unde trebuia să se nască copilul Isus. Astfel citim : „Și tu Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Imi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui ohârșie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veciniei” (Mica 5:2). Conducătorii religioși iudei au recunoscut în Betleem, orașul prezis prin profet, căci ei au amintit acest lucru, sângerosului rege Irod. (Vezi Matei 2:4—6). Profeția suszică, s'a împlinit în mic, sau în parte, prin Isus, dela nașterea Sa până la sfârșitul misiunii Sale. Ea trebuie deci să se împlinească într'o măsură mult mai vastă și complectă. Această a doua împlinire, a început când Christos Isus a venit la mai marele Betleem, pentru a-Și asuma domnia asupra lumii, cu alte cuvinte, când Dumnezeu a așezat

pe Fiul Său iubit, pe „Sion”, „Muntele Său cel Sfânt” — simbolul guvernului Teocratic — și I-a zis : „Domnește în mijlocul dușmanilor Tăi ! Îți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire !” Noi găsim această promisiune anticipată în Psalmul 2, versetele 6 și 8 și în Psalmul 110, versetul 2.

David, care a fost păstor și rege, și al cărui nume înseamnă „cel iubit”, era o figură sau o icoană profetică a lui Isus, Fiul „iubit” al lui Dumnezeu, Iehova. Intocmai ca și David, Isus s'a născut în Betleem, „Beth-lehem” înseamnă „casa pâinii”, „Efrata” ținut roditor. Or, Isus a spus că El era pâinea vieții, care s'a pogorât din cer. (Ioan 6:50 și 51). Toți oamenii cari doresc să primească viață, trebuie să se hrănească din această pâine. Regele David a adus prosperitate printre Israeliti. Nu numai că el avea dorința adevărată de a hrăni poporul, ci era și capabil, și nu a lăsat nimic să-i scape, Isus Christos a declarat, că toată puterea I-a fost dată ; și, pentru că este supus cu totul Tatălui Său, El duce la îndeplinire scopul Tatălui Său, de a da prosperitate membrilor neamului omenesc ,cari I se supun. David a fost speranța „Israelului după carne” și Isus a fost acela al Israelului după spirit : prin casa Sa, El este speranța oamenilor tuturor națiunilor.

Betleem- Efrata era cunoscut prin rodnicia sa ; asupra lui s'au concentrat promisiunile divine. El era mic între toate oraşele lui Iuda, dar important prin faptul, că din el trebuia să iasă Domnitorul. Profetul Mica nu ne lasă să ignorăm cine este Domnitorul, căci el explică că „obârşia sa se suie până în vremurile străvechi, până în zilele vecinicii”. Acela care a fost marele meşter al lui Iehova, la creerea tuturor lucrurilor, care purta numele de „Logos”, sau „Cuvântul”, şi se chema după aceea „Isus”, este acela care trebuia să vină din Betleem-ul ceresc şi care a fost ilustrat prin David. Naşterea lui Isus în Betleem, a împlinit, profeţia într'o anumită măsură; totuşi alte lucruri, amintite în profeţia lui Mica, pe lângă naşterea lui Isus, nu s'au împlinit atunci, astfel că nu se spune sigur că profeţia s'ar fi împlinit integral, la naşterea lui Isus. În timpul acela nu a avut loc invazia Asirianului, după cum profetul a prezis aceasta dinainte. Mica a întrevăzut mai departe, că războiul era purtat în Asiria politică şi că acea ţară fusese nimicită. Nimic asemănător n'a survenit la naşterea lui Isus, ce ar putea însemna, că acea parte a profeţiei, care se referă la elementele politice totalitare, — preumbrite prin Asirian — a ajuns la epoca împlinirii totale. Mica zice în capitolul 4, versetul 8 : „Iar la tine turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine

va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, Impărăția fiicei Ierusalimului!"

Este ușor de a determina ce însemnează expresiile „turn al turmei” și „deal (sau bastion, după versiunea engl.) al fiicei Sionului”. Bastionul, citadela invincibilă a turmei lui Dumnezeu, este Isus Christos. El este Șeful puternic al guvernului Teocratic, al Sionului căruia națiunile li sunt date drept moștenire. Turnul turmei este Leul din seminția lui Iuda. Isus Christos a luat în posesie toate lucrurile și a fost investit cu toată puterea, peste toate, când Dumnezeu L-a ridicat pe tron și L-a trimis în Sion, să-Și exercite misiunea Sa de Domnitor, să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. S'a întâmplat atunci că membrii „corpului lui Christos”, chemați la Impărăția cerească și pe cari Mica îi numește colectiv, „fii ai Sionului”, au fost adunați în Templul spiritual, pentru ca să poată participa la împărăție împreună cu Isus Christos, și să intre în moștenirea lor, devenind moștenitori împreună cu El. „Rămășiței” acestei clase a Templului, i s'au încredințat interesele pământești ale împărăției și ea și-a depus zelul ei pentru a se achita de obligație. (Romani 8:16 și 17). În loc de „vechea stăpânire” (Mica 4:8), traducerea engleză zice „prima stăpânire”. Lui Isus Christos I-a fost remis efectiv cea mai importantă și, prin urmare, „cea dintâi” din-

tre stăpâniri. Membrii „rămășiței”, cari rămân credincioși până la sfârșit, și cari vor învia adică vor fi transformați după chipul exact al Domnului lor cersesc, vor avea parte, împreună cu El, la această glorioasă stăpânire.

Când Isus era pe pământ, hrănea pe ucenicii Săi cu cuvântul vieții. Cu toate acestea ucenicii n'au înțeles, înainte de ce Isus s'a urcat la cer, și spiritul Sfânt să se fi pogorît peste ei la Rusalii, ce fel de hrană primiseră ei din mâna Invățătorului lor milostiv. Între această realizare în mic și împlinirea integrală a profeției lui Mica, asupra Domnitorului din Betleem, s'a scurs o lungă perioadă de timp, despre care se face aluzie în aceste cuvinte: „Deaceia îi voi lăsa până la vremea când va naște ceea care are să nască” (Mica 5:3). Guvernul Teocratic cu Christos ca Domnitor, vine în existență în 1914. După aceea Sionul a dat naștere fiilor săi, candidații la Impărăție, pe cari Dumnezeu îi aprobase. Acești copii sau fii ai Sionului, au fost hrăniți de către Domnul, și ei au apreciat mult binefacerea Sale. Mica continuă în acești termeni (5:4): „El se va înfățișa, și va cârmui în puterea Domnului, și cu măreția numelui Domnului, Dumnezeului Său: vor locui liniștiți, căci El va fi proslăvit până la marginile pământului.” Astfel s'a sculat El, nu pentru a se așeza la masă singur, ci pentru a hrăni pe ai

Săi, după ce i-a aprobat și judecat. Această profeție se referă, fără îndoială, la timpul când se împlinește acest cuvânt al lui Isus: „Ferice de robii aceia, pe cari stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui ! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le servească.” (Luca 12:37).

Venit din Betleem-Efrata (din „casa pâinii” și din „ținutul roditor”), Domnitorul se încinge și așează la masă pe servii Săi credincioși, ceea ce înseamnă că El le-a procurat, în bunătatea Sa, ceea ce ei aveau trebuință și cari erau pregătite pentru ei, bucurându-se de pace. Da, Isus Christos, Păstorul bun, s'a sculat cu Șef Domnitor sau Suveran al Sionului, și El paște oile Sale, cari constituie clasa „servului credincios.” El îi hrănește cu pâinea spirituală, care le este necesară. (Proverbe 30:8). Cu alte cuvinte : El le dă ceea ce contribuie la edificare în credință și credincioșie. Această parte a profeției este realizată în chip minunat după 1922 ; după cum se dovedește prin publicațiunile făcute în „Turnul de Veghere”, cărți, broșuri, tratate, „Veștile Impărăției” (Acestea din urmă, în englezește), etc. Aceasta o pot mărturisi cu bucurie mulți dintre cei credincioși. Dela acel timp mai ales, Domnul Isus, Capul și vecinicul Domnitor al Sionului, a hrănit din abundență casa credinței cu adevărurile prezente.

Despre cei credincioși, cari primesc cu bucurie această hrană din mâna Marelui Invățător, profetul zice (Mica 5:4): „Vor locui liniștiți.” Ei sunt în realitate în siguranță, la umbra aripilor Celui Prea Înalt, fiind împreună cu Domnul în Templul Său, în organizația Sa Teocratică. Iehova Dumnezeu este cetățuia lor; ei privesc la El și El le trimite hrană și putere prin Fiul Său prea iubit, Domnitorul ieșit din Betleem. Acolo, la „umbra Celui Atotputernic”, sunt ei ocrotiți, de tot ceea ce le-ar putea vătăma, și dacă ei rămân întregi, vor locui în această condiție de siguranță; nici o nenorocire nu-i va ajunge, după cum se exprimă Psalmistul în capitolul 91, versetele 1—10. Continuând a absorbi hrana spirituală, pe care le-o prezintă Augustul Domnitor din Betleem, martorii unși de către Iehova și însoțitorii lor loiali pământești, oamenii de bine, nu devin nici nepăsători, nici slabi; ei sunt dimpotrivă tari „în Domnul și în puterea tăriei Lui”. (Efeseni 6:10). Aceștia nu sunt oi capricioase, cari pasc peste tot câte puțin, căutând fără răgaz pășuni noi; nu. Ei țin la hrana pe care o au, pentru că știu că ea vine dela Isus Christos. „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său.” (Isaia 1:3). „Rămășița” martorilor și tovarășii lor de serviciu, știu perfect că ei sunt hrăniți de pe masa lui Iehova, și în felul judecat convenabil.

de către Învățătorul lor. Adevărul care îi întărește, nu este un nutremânt omenesc ; niciun om nu l-a dat. Insuși Iehova pregătește hrana poporului și o servește prin mâna lui Christos Isus, care guvernează „cu măreția numelui lui Iehova, Dumnezeul Său.”

Mica 5:4 conține mai departe, aceste cuvinte deja citate : „Căci El va fi proslăvit până la marginile pământului. „Domnitorul venit din Betleem, este mare în inima și mintea membrilor „rămășiței” și a tovarășilor lor. El s'a sculat cu puterea și autoritatea lui Iehova : El este aclamat de către cei credincioși în Sion, cari îl recunosc de mare Domnitor. Fondatorul puterii intronizate de către Cel Prea Înalt. Gloria Sa se va răspândi în curând pe toată fața pământului. Timpul a sosit, când acest Domnitor trebuie să triumfe, spre lauda lui Iehova.

„El va fi pacea noastră ! Când va veni Asirianul în țara noastră, și va pătrunde în palatele noastre, vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale poporului. Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia, și țara lui Nimrod cu sabia scoasă din teacă. Ne va izbăvi astfel de Asirian, când va veni în țara noastră, și va pătrunde în ținutul nostru.” (Mica 5:5, 6). Fără îndoială că „Asirianul”, este una dintre numirile organizației lui Satan. În timp ce dușmanul atacă pe martorii lui Dumnezeu și pe tovarășii lor, Marele

Domnitor din Betleem este pacea lor, căci El este „Prințul Păcii”, pe umerii căruia se odihnește Domnia. (Isaia 9:5 și 6). El a venit în calitate de Executor al judecăților divine, pentru stabilirea păcii, dar trebuie mai întâi să conducă războiul și să biruiască pe dușman. „Asirianul” — diavolul și acoliții săi — se străduiește să pătrundă în citadela poporului organizat al lui Dumnezeu, pentru a extermina pe aceia care-i aparțin. El nu progresează, cu toate acestea, împotriva acestor servi ai Celui Atotputernic, fără a întâmpina o rezistență dărză. Întăriți prin hrana spirituală, pe care le-o dă în mod constant Domnitorul din Betleem, acești martori urmăresc progresul lor, continuă să servească pe Iehova cu inima plină de credință și de încredere.

GUVERNUL IDEAL

Dela începutul creațiunei a fost scopul lui Iehova Dumnezeu, ca să dea omului pe pământ un guvern ideal, scop pe care l-a îndeplinit în decursul veacurilor. Biblia adevărește, de comun acord cu celelalte probe furnizate de către evenimentele mondiale, că această împlinire progresivă, este foarte înaintată. — Fericiți sunt acei cari recunosc acest fapt, care îl apreciază la valoarea sa justă, și al căror spirit se armonizează întru totul cu spiritul acestui aranjament divin !

Se numește ideal ceea ce este perfect, absolut excepțional și, prin urmare, foarte de dorit. Guvernul ideal ar fi, așadară, un guvern perfect în toate privințele. Or, din cauza numeroaselor experiențe, pe cari le-a făcut în acest domeniu, omul raționează în general astfel : Un guvern ideal nu poate exista decât în imaginația noastră ; acesta este un lucru imposibil care, în consecință, este inutil de a-l aștepta. — Dar la Dum-

nezeu nimic nu este imposibil. Deasemenea este mai mult decât sigur că, la timpul prevăzut de El, un astfel de guvern va funcționa printre oameni. Creștinul care crede cu tărie în exactitudinea acestei concepții, și care are drept sprijin al acestei credințe, o iubire plină de râvnă pentru Iehova, devine o putere în mâna Sa atotputernică. Exercitând, sub conducerea Domnului Isus Christos, această putere pe care Dumnezeu i-o acordă, creștinul se folosește astfel de privilegiile sale.

Acest guvern ideal și atitudinea noastră față de el, iată marea chestiune, chestiunea vitală, chestiunea de discuție, care va fi tranșată în curând. Această chestiune de discuție este efectiv ceea ce interesează mai mult de a fi cunoscut, ceea ce mintea omenească trebuie să distingă limpede, și care se rezumă în aceste cuvinte: Stăpânirea lui Satan împotriva guvernului lui Dumnezeu. Rămâne-a-va Satan pe mai departe „dumnezeul acestei lumi”, sau a sosit timpul instaurării guvernului ideal de către Iehova, Dumnezeuul cerurilor? Aceasta este chestiunea supremă. Fiecare creatură care este devotată lui Dumnezeu, sau este de bunăvoință față de El, să fie cu totul lămurită în privința aceasta! În această luptă nu există poziție de mijloc, și nici un compromis. Fiecare trebuie să ia poziție cu curaj de partea lui Iehova și pentru guver-

nul Său sub sceptrul lui Christos, sau, altfel, să se aștepte să piardă totul. Aceasta este o campanie de luptă, în care niciun creștin adevărat nu poate juca un rol pasiv. Toți au datoria de a lua parte activă, după posibilități. Ei trebuie să fie sau reci sau calzi, cu o stare căldică neputându-se face nimic. (Vezi Apocalips 3:16). Cu cât mai repede creatura își întipărește în minte acest adevăr, cu atât mai bine va fi pentru ea.

A avea râvnă, înseamnă a fi plin de ardoare, înseamnă a arde de entuziasm pentru o cauză, a-i fi complet devotat. Râvna particulară casei Domnului, despre care se vorbește în Psalmul 69:10, apoi în Ioan 2:17 și Romani 15:3, este cu dreptate devotamentul arzător, plin de râvnă cauzei guvernului ideal, trebuința irezistibilă de a te socoti printre apărătorii săi curagioși. Timpul a sosit, când râvna pentru Impărăția lui Dumnezeu, Teocrația, este cerută tuturor partizanilor săi, și aceea însemnează că fiecare dintre ei, trebuie să participe la această campanie spirituală, folosind cu entuziasm toate ocaziile favorabile.

Tu întrebi : Ce pot eu să fac ? — Isus îți răspunde în Matei 24:14, unde zice, în esență : Duceți oamenilor tuturor națiunilor, vestea bună a Impărăției, drept mărturie înainte de a veni sfârșitul. Vestiți aceasta

acum, prin cuvântul rostit, punând preț pe ocaziile ce vi se prezintă ! Vestiți-o cu ajutorul scrierilor, cari conțin acest mesaj prețios al Teocrației ! — Mulțumită ajutorului Domnului, poporul Său posedă imprimării și tipografii, unde se pregătește literatura în diverse limbi. Astfel, tuturor celor cari sunt consacrați, Domnul le dă ocaziuni să servească pe Iehova Suveranul Șef al Teocrației, susținând lupta de partea Sa. El s'a îngrijit ca unii să poată intra în calitate de pioneri, în serviciul permanent de vestire al Impărației, și ca alții, membrii grupelor organizate ale Martorilor lui Iehova, să se devoteze acestei lucrări de vestire, atât de des cât e posibil. În acest fel, fiecare are partea sa de lucru în luptă. Nimeni dintre cei ce sunt în realitate devotați Domnului, nu are deci motiv plauzibil de a tăcea, mai ales astăzi; nici o scuză nu ar fi valabilă. Amintiți-vă de miile de oameni cari au plecat cu Ghedeon la războiu, dar cari, aduși la marginea apei, „s'au îndoit pe genunchii lor pentru a bea”, scufundându-și fața în apă, au fost respinși. Să nu fiți ca ei. Străduiți-vă de preferință să vă ase-mănați celorlalți 300, cari au luat apa în mâinile lor și au sorbit-o, cum face câinele ; cu alte cuvinte : cercetați cu grije ocaziunile de a preamări pe Rege.

Noi suntem, prin urmare, angajați, prin serviciul nostru pentru Iehova, într'o campanie de proclamație:

aceea a Impărăției Sale, a guvernului Său Ideal. Noi nu ne îndoim deloc de izbânda Sa. Noi știm cine va învinge. Noi știm că voința Celui Atotputernic este de a stabili acest guvern, care va aduce oamenilor ceea ce ei doresc, ceea ce ei au așteptat în decursul numeroaselor veacuri, și pentru care ei deasemenea s'au rugat. Este inima ta plină de iubire desăvârșită? Ai tu spiritul Domnului? Dacă astfel este cazul, vei avea, pentru cauza Sa justă, o râvnă arzătoare, care te va împinge să ieși și să-ți faci partea ta mică, nu pentru că Domnul ar avea trebuință de careva din noi, ci pentru că noi avem trebuință de El, ca să-I mărturisim că-L iubim și că-I suntem devotați. Gândiți-vă că iubirea este expresiunea desinteresării absolute! Amintiți-vă că Christis, Regele guvernului Teocratic, ne-a dat exemplul unui „Martor credincios și adevărat” al lui Iehova, și că noi trebuie să pășim pe urmele Sale. Felul cum putem să arătăm acum ne-egoismul, este să vestim plini de bucurie Impărăția, care vă aduce omenirii binecuvântări statornice. Dacă dorim a avea intrare în această Impărăție, și să ne bucurăm de binefacerile sale, trebuie să manifestăm această râvnă.

Cum poate cineva să stea mut și inactiv, când zice că este în „adevărul prezent” și are noțiune exactă asupra situației? Nu vă lăsați înșelați de ni-

menea ! Dacă tu crezi că ești din numărul celor aleși ai lui Dumnezeu, nu te lăsa convins de către cineva că poți beneficia de favoarea divină, chiar dacă ai rămâne inactiv. Domnul a promis că în ceea ce privește învățătura Sa, „cei aleși” nu vor fi amăgiți. (Psalm 125: 3; Isaia 52:8; Matei 24:24 și 25). Marele adversar al lui Dumnezeu și al omului, încearcă în chip evident, să seducă pe cei consacrați Celui Prea Înalt, și una din metodele sale consistă în mod precis de a îndemna la tăcere, adică la inactivitate.

În decursul timpului, au fost născute guverne, apoi s'au prăbușit. Aceea pentru care se luptă Martorii lui Iehova, este Domnia Teocratică, ideală, care este sigură și va dura totdeauna. Serviciul lor reclamă sacrificii personale, în domeniul comodității vieții și a binelui. El îi costă mult, dar are o valoare mult mai mare decât costul însuși. Odată ce am început să servim Domnului, noi nu putem să ne abținem dela aceasta, dacă dorim să-I plăcem. Să nu ne imaginăm nici o clipă, că ceea ce am făcut în trecut, ne-ar asigura Impărăția și binecuvântările ei ! *In sfârșit* victoria noastră va fi completă, dar numai atunci dacă nu vom cădea de oboseală. (Galateni 6:9). Acela care părăsește lupta, pierde dintr'o dată toate speranțele sale. Isus a exprimat aceasta clar prin aceste cuvinte : „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi,

nu este destonic pentru Impărăția lui Dumnezeu.”

Un guvern ideal pentru omenire, este acela ai cărui Regenți sunt investiți cu o putere nelimitată, pe care să o exercite întotdeauna pentru binele tuturor, imparțial, astfel ca drepturile și privilegiile fiecăruia să fie garantate în deplina lor măsură. Aceasta înseamnă o domnie eternă a păcii, o Impărăție sub care poporul trăiește mulțumit, având totul din abundență și bucurându-se de viață în libertate și într-o fericire desăvârșită. Tocmai din acest motiv, un guvern ideal, pare pentru om un lucru imposibil. Impărăția lui Dumnezeu și a Christosului Său, va aduce totuși omenirii toate aceste binefaceri și încă și mai mult. Pentru ca aceia cari sunt devotați fără rezerve Teocrației și Regelui său Christos, să fie mângâiați, încurajați și plini de încredere, Iehova a consemnat în cuvântul Său, numeroase mărturii despre binecuvântările pe cari guvernul Său le va răspândi pe pământ, pentru membrii ascultători ai neamului omenesc.

În consecință, noi știm cu certitudine cele ce urmează: Iehova Dumnezeu va fi Rege peste tot pământul (Zaharia 14:9), domnia odihnindu-se pe umărul lui Christos Isus (Isaia 9:5 și 6); El va domni dela o mare la alta, până la marginile pământului (Psalm 72:8). Toată puterea a fost dată Regelui uns al lui Dumnezeu (Matei 28:18). Legea va ieși din Sion, organizația principală, cerească, nevăzută, a lui Ie-

hova, Teocrația. (Isaia 2:3). Regele va guverna după dreptate, altfel zis, cu nepărtinire (Isaia 32:1); toți oamenii de bine vor fi adunați sub domnia Sa (Geneza 49:10); nu vor mai fi războaie, oamenii vor trăi în pace; pacea și Impărăția vor fi fără sfârșit. (Isaia 2:4; 9:5 și 6). Fiecare va mânca după pofta inimii lui. (Isaia 25:6). Pământul își va da roadele sale și oamenii vor primi toate din belșug (Isaia 30:23; Psalm 67:7); nu vor fi mai mult în mijlocul lor organizațiuni vătămătoare și nu vor mai fi asupriți, pentru că Domnul va zdrobi pe asupritori. (Psalm 72:4). Fiecare va avea căminul său propriu și va ședea sub via sa și sub smochinul său, și nimeni nu-i va mai turbura. (Mica 4:1—4). Carnea lor va fi mai fragedă ca a unui copil. (Iov 33:25). Nimeni nu va fi bolnav, boala neexistând mai mult. (Isaia 33:24). Toți aceia a căror loialitate față de Rege va fi evidentă, vor fi complect reînoiți, pentru că Domnul Isus și-a dat viața Sa pentru ei să poată trăi. (Ioan 3:15; 10:10). Cei ce vor păzi cuvântul Său, nu vor muri niciodată. (Ioan 3:51; Apocalips 21:4). Pământul care a fost creat pentru fericirea omului, va deveni un paradis ca Edenul; deșertul va înflori. (Isaia 35:1). Fiecare va cunoaște pe Iehova și pe Regele Său uns, Justificatorul Său, Christos, și toți, într'un acord, vor cânta în onoarea Lor, glorificându-I pentru totdeauna. (Isaia 11:9; Psalm 150:6).

Impărăția lui Dumnezeu va stabili pe pământ condițiuni perfecte. Acesta va fi guvernul ideal, Teocrația. Creștinul nu are nici cea mai mică îndoială despre acest lucru ; el știe că această Impărăție începe să-și exercite funcțiunile sale. Aceasta nu este o „fabulă iscusit concepută” ; noi nu urmăm o închipuire deșartă, dar noi ne încredem în cuvântul divin sigur, pe care l-au transmis profeții sfinți. (2 Petru 1:16—21). Numeroase profeții deja s’au împlinit ; altele sunt în curs de împlinire. Noi știm că Dumnezeu acordă oamenilor de bine, în mod egal, favoarea de a vedea aurora zilei prezise și că porțile lumii noi se deschid larg.

Iehova, Dumnezeul nostru, face, înainte de căderea completă a lumii lui Satan, o lucrare promptă și integrală, acea a vestirii Impărăției. (Isaia 28:22; Romani 9:28). Nu rămâne decât foarte puțin timp, și privilegiile noastre sunt atâtea, încât cuvintele sunt inapte spre a le descrie, chestiunea în litigiu este clar definită ; campania este în toi, și lupta se va desfășura în intensitate, până la sfârșit. Guvernul Teocratic s’a născut. Misiunea, pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, este de a anunța lumii vestea bună. Fericit este acela care își face datoria cu credincioșie ! Martori ai lui Iehova, înainte cu curaj și zel ! Mergeți înainte spre victorie și bucurie infinită.

VIEAȚĂ ȘI SĂNĂTATE PERFECTĂ

Cuvântul „vieață” înseamnă existență și dreptul la existență, împreună cu toate binecuvântările legate de ea. Majoritatea neamului omenesc este bolnavă corporal și spiritual. Adesea afecțiunile corporale impresionează spiritul însuși. Nimenea, în fine, nu scapă de boală, nimeni nu se bucură de o sănătate perfectă, de o complectă înveselire a vieții. Oamenii de știință și-au desfășurat cele mai bune eforturi ale lor, spre a descoperi secretul sănătății. Și, cu toate acestea, cei mai viguroși dintre oameni, sfârșesc prin a cădea bolnavi și mor. Dacă ar exista un mijloc infailibil de a câștiga o sănătate perfectă și vieața, în plinătatea ei, nimic nu ar fi mai important decât de a căuta să cunoaștem acest mijloc.

Noi citim în versetul 9, al Psalmului 36: „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” Dumnezeu, Iehova, Creatorul, este Dătătorul vieții vecinice, și cuvântul Său, Biblia, învață pe om cum o poate obține. Aceasta este necesar spre lămurirea cauzelor reale ale bolii și a morții—cari se opun sănătății și vieții — pentru a putea determina care este unicul remediu. Aceste cauze sunt expuse de o ma-

nieră uimitoare, în însăși cartea Celui Prea Înalt, a Dătătorului vieții, în Biblie.

Primul om, Adam, creat de către Dumnezeu, s'a bucurat de o sănătate perfectă. El fusese dotat cu dreptul la viață, cu alte cuvinte, viață vecinică îi era asigurată, cu singura condiție, ca el să se supună cu totul legii Creatorului său. Sfânta Scriptură declară că toate lucrările lui Dumnezeu sunt perfecte. Această afirmație dovedește perfecțiunea acestei prime creaturi umane, a cărei sănătate era la adăpost de orice lovitură. (Vezi Deuteronomul 32:4). Dar Dumnezeu l-a supus pe om la încercare pentru a-i da ocazie să-și dovedească credincioșia și devotamentul față de El. Adam a cugetat fără îndoială că faptul de a mânca din fructul oprit, nu avea în sine decât mică importanță. Latura gravă a actului era, totuși, neascultarea față de legea Creatorului și Binefăcătorului său. Iehova declarase că orice violare a poruncilor Sale, din partea omului perfect, va avea drept consecință moartea. Adam a călcat cu voință legea divină : deaceea nu putea merita altceva decât pedeapsa anunțată de Cel Prea Înalt, care este totdeauna credincios cuvântului Său. Sentința divină, pronunțată împotriva primului om, se găsește în Genesa, capitolul trei și nu cuprinde nici cea mai mică aluzie la un chin vecinic.

Dumnezeu dăduse omului perfect drept hrană „orice iarbă care face sămânță și care este pe fața în-

tregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță." (Genesa 1:29). Toate aceste fructe fiind perfecte, calitatea lor era, cu siguranță, de a întreține vieața, îndepărtând boala. Când Adam a păcătuit, pământul a fost blestemat (Genesa 3:17—19), și consumarea fructelor a provocat cu vremea indispoziție până boala care, după un anumit număr de ani, aduse la urmă moartea. Dumnezeu formase pe om din țărâna pământului. Adam, mort, a redevenit pulbere și a fost complet exclus din existență. Aceasta este ceea ce explică Biblia cum boala și moartea și-au făcut apariția lor pe pământ și au luat locul sănătății și al vieții.

După legea eredității, copiii sunt loviți de infirmitățile și bolile tatălui. Urmează că omul, impotriva căruia sentința de moarte fusese pronunțată și care, afară de Eden, suferea deja efectele, nu putea da naștere la copii perfecți. Aceștia din urmă au moștenit imperfecțiunile tatălui lor. Fiecare om imperfect este un păcătos în ochii lui Dumnezeu. În epistola către Romani 5:12, regula divină este anunțată în acești termeni: „De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit". Păcatul este arătat clar ca fiind cauza principală a boalei și a

morții, consecința funestă a violării legii divine de către primul om.

Sunt mai bine de o mie nouă sute de ani când a venit pe pământ Păstorul cel Bun, Isus Christos, pentru ca oamenii ascultători să poată obține viață, cum declară Ioan 10:10. Insuși Isus a zis: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3). Prin moartea Sa de sacrificiu și prin învierea Sa, Isus Christos a câștigat dreptul de a ocroti viața oamenilor cari cred în El. Viața este cea mai mare dintre binefaceri, pe cari fiecare creatură supusă le va primi, sub guvernul Teocratic al lui Iehova, din partea Regelui, Christos.

Diavolul încearcă, fără încetare, să o ia înaintea lui Dumnezeu și a Impărăției Sale. El a propus oamenilor mijloace de vindecare false, cu intenția vândută de a-i înșela. În conformitate cu prima sa minciună în Eden (Genesa 3:4), el a sugerat oamenilor religioși cugetul ca să învețe că moartea nu există în realitate. Ulterior, el a instituit un sistem de religie căreia făcu să i se atribuie numele lui Christos, natural, pe nedrept, pentru a putea mai bine înșela pe oameni. Această instituție a fost considerată de mulți ca fiind „științifică” și ea predică că nu este moarte, că o stare rea a sănătății, suferința sau boala, nu sunt decât imaginațiuni, că e suficient de a avea credință în această, așa zisă știință, pentru a descoperi izvorul sănătății și a câștiga și alte foloase. Un astfel de mijloc, ca de altfel toate metodele de „tămăduire prin credință”, este în contradicție flagrantă cu cuvântul și scopul lui Dumnezeu, după cari tămăduirea oameni-

lor ascultători se va întâmpla sub domnia lui Christos, cu concursul guvernului Său Teocratic. Atât pe cât îi este posibil, Satan își exercită puterea sa spre a vindeca bolnavi. El face aceasta cu singurul scop de a îndepărta de Dumnezeu și de a îndemna spre demonism un număr atât de mare de creaturi, cât îi e posibil. Un lucru este cert, pe care oamenii sinceri îl vor admite cu ușurință, că niciunul dintre aceia cari pretind a fi redobândit sănătatea prin așazise „metode de vindecare prin credință”, nu a rămas sănătos corporal pentru totdeauna. Toți au sfârșit prin a muri și vindecătorii înșiși n’au scăpat nici de boală, nici de moarte. Remediul prevăzut de către Iehova, este singurul perfect și prin urmare, infailibil. Impărăția Sa este aceea în care, sub administrația lui Isus Christos, repetăm, oamenii ascultători vor renaște la adevărata sănătate, o sănătate permanentă.

Când Isus a fost pe pământ, inima Sa iubitoare se mișca de compătimire, la vederea infirmilor și a bolnavilor, cari veneau la El, și El îi vindeca. (Matei 9:35 și 36). El a conferit ucenicilor Săi, chiar darul vindecării. (Matei 10:1—8; Luca 10:1—9). Acest dar care, dela Rusalii, a fost transmis prin apostoli altor ucenici credincioși, trebuia să înceteze prin hotărîrea divină, la moartea aceloră căroră le acordase acest dar, cum indică 1 Corintieni 13:1, 2 și 8.

Domnul Isus s’a născut sub legea dată de către Iehova lui Moise. După propriile Sale cuvinte El venise pentru a împlini această lege. Aceasta este ceea ce El a și făcut. (Matei 5:17; Galateni 4:4). După cum explică apostolul inspirat în Evrei 10:1 și Coloseni 2:17 și 17, lucrurile legii erau umbra „bunurilor vii-

toare". Astfel deci, vindecările efectuate de către Isus, vederea istovită a orbilor, auzul surzilor, puterea slăbănogilor, chiar viața morților, erau o icoană a operei extraordinare, pe care o va îndeplini în decursul Domniei Sale de o mie de ani.

Sub această domnie Teocratică, neamul omenesc va fi instruit despre ceea ce e în legătură cu viața: hrană, mișcare, somn; oamenii vor învăța mai mult să cugete și să satisfacă dreptatea. Domnul va avea grijă de ei, ceea ce este prezis în Ieremia 33:6, unde citim aceste cuvinte: „Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca, și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie (fericire și siguranță nemăsurată, după traducerea franceză Synodale). Și în Isaia, capitolul 33, versetul 24: „Nici un locuitor nu zice: Sunt bolnav!”

Sfânta Scriptură anunță că în acelaș timp pământul își va da rodul său pentru binele oamenilor. Prin sângele Său, Isus Christos, a răscumpărat, în favoarea aceloră cari cred în El, dreptul la viață, pe care Adam îl pierduse, și prin el și urmașii săi. Nu este vorba mai mult pentru moment, decât de aplicarea binefacerilor acestei răscumpărări, și a arăta oamenilor calea vieții. După cum Edenul a produs o hrană perfectă, tot așa pământul, administrat de către Domnul, va da roade proprii întreținerii vieții. Conformându-se directivelor divine binevoitoare, ascultând întru totul de Christos, Regele, oamenii vor găsi cu siguranță sănătatea perfectă, viața. Numai Impărăția lui Dumnezeu este aceea care poate să aducă această foarte fericită stare de lucruri.

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Pentru ce numele lui Dumnezeu, „Iehova”, nu apare în Noul Testament ?

Răspuns : Este o eroare de a crede că acest nume nu ar fi fost cunoscut scriitorilor Noului Testament, sau că el nu ar fi aparținut decât iudeilor, și nu creștinilor, de a chema pe Dumnezeu „Iehova”.

Cu toate că acest nume apare de mai bine de șase mii de ori în Vechiul Testament și că el ar trebui să se găsească deopotrivă, în multe din pasajele tuturor traducerilor Noului Testament partea cea mai mare a traducerilor noastre românești, nu fac mențiune în niciun text al Bibliei. Anumiți traducători l-au tradus numai în câteva părți din Vechiul Testament, alții câteodată și în Noul Testament. Traducerea germană Elberfeld, din contră, îl reproduce fidel, peste tot unde el există, în textul original al Vechiului Testament.

În Noul Testament, și anume în Matei 1:20, unde se vorbește despre îngerul „Domnului”, „Iehova” este anunțat pentru prima oară. Cu privire la aceasta, o notă marginală a traducerii franceze a lui Darby, ex-

plică : „Domn”, fără articol, înseamnă aci, și în multe alte locuri, numele „Iehova”. (Articolul este totuși introdus, pentru o mai bună citire, dar cu caractere mai mici). Chiar în această traducere citim acest comentariu, sub titlul de „Domn” în Romani 9:29: „Domnul Savaot, cu alte cuvinte : Iehova al Oștirilor”, și în Iacob 5:4 : „Domnului Savaot, adică Celui Etern (Iehova), al Oștirilor”. Chiar dacă în aceste două texte versiunile Segond, Ostervald, Synodale, etc. nu au decât „Domnul Oștirilor”, acea de Lausanne zice: „Domnul Savaot”, totuși „Iehova al Oștirilor”, după Darby, este corect.

Isus este deasemenea, în mod frecvent, numit Domn. Cu toate acestea, faptul că Isus însuși învăța pe ucenicii Săi să se roage în acești termeni : „Tatăl nostru, care Ești în cer ! Sfintează-se numele Tău...”, arată potrivit că exceptând denumirile de „Domnul”, „Dumnezeu”, sau „Tată”, un nume cu totul particular, trebuie să aibă o însemnătate importantă și trebuie să fie luat în considerație în mod just, de către ucenicii Săi creștini. Acest nume nu era cunoscut numai de Isus și de apostolii Săi, ci de întreg poporul lui Israel, din timpurile lui Moise. Dumnezeu, Cel Atotputernic, într'adevăr, se făcuse cunoscut lui Moise ca *Iehova* și exprimase voința Sa de a vedea acest nume atribuindu-l-se numai Lui în vecinicie, cum indică Exodul 3:13 — 15 și alte texte. (Traducerea de Lausanne; spre exemplu : „Iehova (Cel Etern) Dumnezeul părinților voștri...” Traducerea lui Abbé Crampon : „Eu sunt Jahwe ; aceasta este numele Meu”, în Isaia 42:8). Și prin pro-

fetul Ezechiel, Dumnezeu a făcut să se repete mai mult de șasezeci de ori că la timpul hotărît oamenii vor ști că El este „Iehova”.

Astfel este cert că traducătorii Sfintei Scripturi foarte adesea au neglijat să țină socoteală de această descoperire a Celui Atotputernic, după care „Iehova” va fi numele Său pentru *vecinicie*. Ceeace este, ne-cert, ceea ce până în zilele noastre a rămas de nedovedit, este că acest nume nu a fost consemnat în Noul Testament. Textul original al acestei a doua parte a Bibliei, nu a fost găsit. Numai copiile au fost păstrate, după cât se pare; acestea sunt cele mai vechi, acelea din veacul al patrulea după Isus Christos.

Învățații nu sunt de acord asupra felului de a pronunța numele lui Iehova (unii nu admit decât „Jahwe” lahvéh, etc.). Aceea nu are mare importanță. Important este că Isus a descoperit numele Iehova vecinilor Săi. (Ioan 17:6). Aceasta înseamnă că El le-a descoperit scopul lui Iehova.

Nu este posibil de a atribui însemnătatea întreagă și profundă cuvântului „Iehova” printr'un singur alt cuvânt. El include, între altele, o noțiune de stabilitate sau de statornicie, de veracitate, de fidelitate, de independență absolută, de complectă libertate în guvernare.

Acela care cunoaște acest nume mare, cu alte cuvinte, care știe că nelegiuirea va fi abolită pentru totdeauna în bătălia Armaghedonului, și că numai cei dreپți își vor păstra viața și vor intra în Impărăția vecinică, acela constă pentru el însuși, adevărul acestui cuvânt divin: „Numele lui Iehova (versiunea lui

Crampon : lui *Jahweh*) este un turn puternic ; cel drept se refugiază în el și găsește adăpost". (Proverbe 18:10).

Sufletul — Viața

Intrebare : Marcu 8:30: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul? (sau viața sa ; nota diferitelor traduceri) ?" și Fapte 20:10: „Nu vă turburați, căci sufletul lui este în el" deșteaptă cugetul că omul are *un suflet*. Din contră se citește în Genesa 2:7: „... și omul a devenit astfel un suflet viu". (Vezi versiunile Ostervald, Martin, Synodale și altele). Care este realitatea, suntem sau avem noi un suflet ?

Răspuns : Confuzia provine, simplu, dintr'o traducere defectuoasă a textului original. În acelaș caz unde, în grecește, acesta este totdeauna cuvântul „psyche" care, se pare, se găsește în traduceri românești când „suflet", când „viață". Dacă este just a traduce : „Fiului Omului a venit... pentru a-Si da viața (psyche) ca răscumpărare pentru mulți", este just deasemenea a zice : „Nu vă turburați căci viața sa (psyche) este în el". În mod practic, când zicem „Noi suntem viețuitori" sau „Noi avem viață", înseamnă una și aceeași. Expresiunile „sufletul meu" sau „persoana mea" sau „eu", sau „viața mea", înseamnă, în general, una și aceeași, după cum se poate ușor constata din această frază : „Dar eu nu țin numai decât la viața mea (psyche : sufletul meu), ca și cum mi-ar fi scumpă" ; așadară : nici o atenție asupra mea, asupra persoanei mele ș. a. m. d.

În acest verset 24 se găsește acelaș cuvânt (psyche) ca și în versetul 10. S'ar putea traduce tot așa în cele două cazuri : „... vieața sa este în el” și „eu nu țin numai decât la vieața mea”, sau atunci : „sufletul său este în el” și „eu nu țin numai decât la sufletul meu”. Cum poate vedea cititorul clar, când acelaș cuvânt este tradus în mod diferit, după caz ? Ar fi potrivit ca și în versetul 24 și, peste tot, cuvântul „psyche” să fie tradus prin „suflet”.

Noi am explicat adesea, în alte scrieri, că, după Biblie, animalele sunt la fel suflete, pentru că ele au vieață. „Să mișune apele de viețuitoare, și să sboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.” (1 Moise 1:20).

Este în interesul Dvs.

că vă facem atenți asupra seriei noastre de broșuri (vezi verso).
pe cari le puteți cere, adresându-vă editorului.

Explicațiile pe cari le veți găsi în aceste broșuri, sunt în perfect acord cu adevărurile depozitate în cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce în fapt constituie o mare valoare. Luați Biblia Dvs. și examinați-le la lumina sa.

Aprobat de Cenzura centrală cu No. 130/1945.

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „MARVAN” S. A. R. — BUCUREȘTI